

בתי המשפט

תק 000619/07		בית משפט לתביעות קטנות אשדוד	
תאריך: 29/01/2009		בפני: כב' השופטת גילת שלו	

בעניין: 1. מימון אשר
2. מימון מלכה

נ ג ד

1. סולרד אנרגיה מתקדמת בע"מ ע.מ. 512500406 הנתבעות
2. מגמה / דוש ע.מ. 028064335

פסק דין

בפניי תביעה שבגדרה עתרו התובעים לביטול עסקה לרכישת דוד וקולט שמש שביצעו עם הנתבעות ולהשבת כספם, מכיוון שלטענתם סופק להם דוד בנפח קטן מזה שהזמינו, ומכיוון שהדוד הותקן באופן לקוי, כך שאינו מספק להם די מים חמים.

לטענת התובעים, ביום 1/5/07 הם הזמינו מהנתבעות דוד שמש עשוי נירוסטה, בקיבולת של 150 ליטר וקולט שמש, בעלות כוללת של 4,600 ₪.

לטענתם, ימים ספורים לאחר ההתקנה, גילו כי הדוד אינו מספק להם די מים חמים, ולכן פנו לנציג הנתבעת 1, מר מנדל אברבנל (להלן - מנדל), לבקשתו שלחו לו סקיצה של מיקום הדוד והקולט (למרות שמנדל נכח בעת ההתקנה), ומנדל טען בפניהם כי יש להרחיק את הדוד מהקולט, וכי לאור הפרש הגבהים בין הדוד והקולט, והעובדה שבדוד הני"ל צינור המים החמים נכנס לחלקו התחתון (בשונה מדוד רגיל בו הצינור מגיע לחלק העליון), הדוד לא יכול לחמם את כל המים שבו. עוד טענו התובעים, כי לאחר זמן קצר ערך התובע בדיקה באמצעות מד ספיקת מים, וגילה כי נפחו של הדוד שסופק לו הוא 120 ליטר בלבד, למרות שמצויה עליו מדבקה ולפיה נפחו 150 ליטר. התובעים הוסיפו, כי לא הותקן בדוד שסתום בטחון, למרות שהמדובר בתנאי למתן האחריות לפי תעודת האחריות, ובנוסף, טענו כי אחד מצינורות הדוד אינו עשוי מנירוסטה, על אף שהובטח להם שהדוד כולו עשוי מנירוסטה.

התובעים טענו כי חרף פניות רבות אל הנתבעות (באמצעות מנדל), נציגי הנתבעות לא הגיעו לבדוק את הדוד, לא ביטלו את העסקה ולא השיבו כספם.

התובעים צירפו לכתב התביעה את כתב ההזמנה (עליו משורטט תרשים של דוד, אך לא מצויין נפח הדוד), חשבונית העסקה (בה נרשם שמדובר בדוד בנפח 120 ליטר מדגם MA1203), תעודת האחריות לדוד ולקולט (בה נרשם כי מדובר בדוד מדגם MA1503), תצלומים של הדוד (ושל

המדבקה עליה כתוב מפורשות כי נפח הדוד הוא 150 ליטר), וכן מכתבים ששלחו למנדל ועליהם הסקיצה האמורה, הממחישה את הפרשי הגבהים בין מיקום הדוד והקולט.

בכתב ההגנה של הנתבעת 2 טען נציג הנתבעת 2, מר יאיר אברבנל (להלן - יאיר), כי הוא בנו של מנדל, כי הוא אינו עוסק בתחום דודי השמש, אינו מכיר את התובע ואת פרטי העסקה שנעשתה מול אביו, וכי הוא היה מעורב אך ורק בהכנת החשבונית עבור אביו. לטענתו, כתב בחשבונית, רק בשל טעות, כי מדובר בדוד שנפחו 120 ליטר, במקום 150 ליטר. הנתבעת 1 לא הגישה כתב הגנה.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 26.10.08, העיד התובע ופירט את כל טענותיו הנזכרות לעיל. במהלך חקירתו הנגדית טענו נציגי הנתבעות, לראשונה, כי הדוד שסופק לתובע הוכן לפי מידה מיוחדת, בהתאם למבנה גג ביתו, והוא לא בנפח של 120 ליטר, אך גם לא בנפח של 150 ליטר.

מנדל העיד בדיון, כי לפני ההתקנה הגיע בעצמו לבית התובע על מנת לקחת מידות ואף נכח במקום בעת הרכבת הדוד. עוד טען, כי לאחר ההתקנה, התובע הליון על כך שכמות המים אינה מספיקה ולא על כך שהדוד לא מחמם. לשאלת ביהמ"ש, כיצד מסתדרים דבריו עם המדבקה שעל הדוד, השיב מנדל כי נפלה טעות במדבקה.

יאיר העיד בדיון, כי נפלה טעות במדבקה שעל הדוד, ולראיה, החשבונית הוצאה לגבי דוד בקיבולת של 120 ליטר. עוד טען, כי לא היה מעורב בעסקה, אך הוציא את החשבונית על סמך ההזמנה שנעשתה לפי מידה ועל סמך הדוד שסופק בפועל. לשאלת ביהמ"ש, היכן בכתב ההזמנה נרשמו המידות המיוחדות של הדוד, השיב כי המידות סוכמו עם אביו.

לפי הצעת כבוד השופט דניאל, הצדדים באו בדברים ביניהם, לפני הדיון. במסגרת המו"מ, הציע התובע כי הנתבעות יתקינו לו דוד רגיל וקולט של חברת "כרומגן" ויזכו אותו בהפרש המחיר (שכן הציג הצעת מחיר לפיה דוד וקולט של "כרומגן" לרבות התקנה, יעלו סך של 3,041 ₪). יאיר הסכים להחליף את הדוד בלבד בדוד של חברת "כרומגן", כיוון שלטענתו אין בעיה בקולט, אך טען כי אין כל הפרש במחיר. לפיכך, לא הגיעו הצדדים להסדר.

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ושמעתי את עדויות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להתקבל.

ראשית אציין, כי עדותו של התובע על כל חלקיה היתה אמינה בעיני, והעדפתי אותה על הסבריהם השונים והסותרים של נציגי הנתבעות.

לפיכך, האמנתי לדברי התובע כי הוא הזמין מהנתבעות דוד בנפח 150 ליטר, ולא דוד לפי מידה מיוחדת או בנפח 120 ליטר. לכך יש לצרף את העובדה שמהמדבקה שעל הדוד עולה שנפחו לכאורה הינו 150 ליטר, ושכתב האחריות שניתן לתובע התייחס לדוד בנפח 150 ליטר. לא זו אף זו, יאיר כתב בכתב ההגנה של הנתבעת 2 "בגלל שאני לא הייתי מעורב בעסקה ובהזמנה כתבתי בטעות בחשבונית כי מדובר בדוד של 120 ליטר ולא 150 ליטר". משמע, יאיר הודה כי הדוד שהוזמן אמור היה להיות בנפח 150 ליטר.

האמנתי גם לדברי התובע שערך בדיקה באמצעות מד ספיקת מים, ומצא כי סופק לו דוד שנפחו 120 ליטר (אם כי רצוי היה כי התובע יגיש לבית המשפט את ממצאי הבדיקה ממש). כאמור, נציגי הנתבעות טענו בדיון כי הוזמן וסופק לתובע דוד במידה מיוחדת, שאינה 120 או 150 ליטר, כך שלכל הפחות מוסכם עליהן כי הדוד שנמסר לתובע אינו בנפח של 150 ליטר. במאמר מוסגר יצויין, כי הנתבעות העלו טענה זו לראשונה בדיון, לא תמכו אותה בראיות חיצוניות, ואף לא הציגו את המידות המיוחדות של הדוד, שלכאורה נלקחו ע"י מנדל בעת ההזמנה. לכך יש להוסיף את העובדה, שהחשבונית שהוציאו הנתבעות התייחסה לדוד בנפח 120 ליטר, כשיאיר הסביר בדיון כי "הסתכלתי ובהתאם לכתב ההזמנה ולמה שיצא בפועל, לכן הוצאתי חשבונית על 120 ליטר...". והוסיף כי "יש טעות במדבקה, עובדה שאת החשבונית הוצאנו על 120 ליטר".

לסיכומי של דבר, אני קובעת כי הובטח לתובע דוד שנפחו 150 ליטר, ובפועל סופק לו דוד שנפחו 120 ליטר. במצב דברים זה, אין ספק כי חלה אי התאמה מהותית בין הנכס שסופק לזה שהוזמן לפי סעיף 11 לחוק המכר, תשכ"ח-1968 (להלן - [חוק המכר](#)), וכי בשל כך הדוד אינו ממלא כראות את ייעודו. לאור אי ההתאמה הנ"ל, אין צורך כי אדרש לטענות הנוספות של התובעים לגבי אופן התקנת הדוד, העדר שסתום בטחון, או קיומו של צינור שאינו עשוי נירוסטה.

ממכלול הראיות שהציגו התובעים בפני בית המשפט עולה, כי התובעים עמדו בדרישות סעיפים 13 עד 16 לחוק המכר, לגבי מיידיות ההודעה על אי ההתאמה. כבר ביום 6/5/07 (5 ימים לאחר ההזמנה), שלחו התובעים לנתבעות את הסקיצה של הדוד והקולט ולידה דרישתם לביטול העסקה, וביום 6/6/07, לאחר שגילו שבפועל קיבלו דוד בנפח 120 ליטר, פנו לנתבעות בכתב ודרשו לבטל את העסקה. יצויין, כי לאור נסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, המדובר במקרה של העלמת אי ההתאמה ע"י המוכרים, כך שקשה היה לתובעים לגלותה בבדיקה סבירה.

יתרה מכך, לפי התרשמותי מנציגי הנתבעות, הסתירות שעלו בעדויותיהם אל מול המסמכים ואל מול טענותיהם בכתב ההגנה, וכן לאור העובדה שמנדל עצמו ערך את ההזמנה ונכח בעת התקנת הדוד, ובעיקר לנוכח העובדה שהמדבקה שהודבקה על הדוד לא תואמת את נפחו בפועל, אני סבורה כי מעשי הנתבעות עשוי להגיע לכדי הטעיה כמשמעותה בסעיף 15 לחוק החוזים, חלק כללי, תשל"ג-1973, או הטעיה לפי סעיף 2 (א) לחוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981, וגם מסיבה זו, יש מקום לבטל את העסקה.

לאור כל האמור לעיל, ובהתחשב בכך שבשל אי ההתאמה המהותית, הדוד שסופק אינו מתאים לצרכיו של התובע, אני סבורה כי יש לבטל את עסקת המכר כליל.

זאת ועוד, לאור נסיבות העניין וקביעתי לעניין החשש להטעיית התובעים, לא מצאתי לנכון להפריד את עניינו של הדוד מעניין הקולט, ואני מורה כי העסקה בין הצדדים בטלה לחלוטין.

יצוין, כי לאור התנהלות הנתבעות, והתחמקותן ממתן שרות לתובעים במשך כשנה וחצי, מן הדין היה לזכות את התובעים גם בפיצוי בגין טרחה ועוגמת נפש, ואולם, מכיוון שהתביעה הוגבלה לסך של 4,600 ₪, ומכיוון שהדוד שיוחזר לנתבעות היה בשימוש מזה שנה וחצי (עובדה הרובצת לפתחן של הנתבעות בלבד), לא אטיל על הנתבעות פיצוי מעבר למבוקש על ידי התובעים.

לאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את התביעה, ומורה על ביטול העסקה.

הנתבעות ישלמו לתובעים סך של 4,600 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד הרכישה 1.5.07 ועד למועד התשלום בפועל.

כמו כן, ישלמו הנתבעות לתובעים את אגרת ביהמ"ש בסך 50 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל, וכן הוצאות משפט בסך 700 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית מיום קבלת פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

הסכומים האמורים ישולמו תוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין.

לאחר תשלום מלוא הסכומים שנפסקו לחובתן, יוכלו הנתבעות לקבל בחזרה את הדוד והקולט מידי התובעים.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

זכות להגשת בקשת רשות ערעור, בתוך 15 יום מיום קבלת פסק הדין, לבימ"ש המחוזי בב"ש.

גילת שלו 54678313-619/07

ניתנה היום ד' בשבט, תשס"ט (29 בינואר 2009) בהעדר הצדדים

גילת שלו – שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה